

TÄÄLLÄ

Ruger Hauer

TÄÄ on sitÄ laiffia läntistÄ.
Meni kahtia maa, eikÄ Ahtisaari
edes takas sitÄ palloks saa.
Mua valvottaa tÄ tavallinen unelma,
mainontaa verkkokalvoissa.
Ei oo niin vÄliÄ ettÄ mitÄ se
jokin oikein on, kunhan sitÄ on paljon.
KÄsin kosketan hetkee, maistan biittii,
se ei oo letkee vaan uskomaton.
YÄt tÄytÄn showpainilla,
mÄ poistan murjotuksen lainilla.
ElÄmÄst ÄÄdee, kÄhisen RÄden,
Elvis on poistunu copterlinella.

Hulluu koko touhu!
MikÄ on tÄnÄÄ se juttu mihin kuuluu olla koukus?
Valitsemaan sÄkin joudut, ammuks sÄ eka pÄÄhÄs vai koulus?
Liian isot laskut ja liian isot nousut.
On kannettavaa muutakin kun liian isot housut
ja taskut, varo askelmaa ku astut.
NÄihin lätkÄihin helposti kastut.
Mut sen tietÄÄ hÄn, on matka Kalliostaan Eiraan pitkä Frank.
Joten pistÄthÄn jalkaa toisen eteen.
MitÄ sopulit tekee? Ne juoksee mereen!
Ja ku aamu koitti, mÄ tappelin lakii, ja laki voitti.
Ja hyvä ystävÄ lakimies soitti.
Ne kuulemma leikkas sen kÄdet poikki.
Ja nyt se on sit sokee ja rampa.
Aamuruuhkassa tuli vastaan karma.
Hulluu tÄÄ moderni elÄmÄ, ei riitÄ enÄÄ perunamaa ja hyvä emÄntÄ.
Ensiks me otetaan Punavuori, ja sit koko Suomi.
PÄivÄ on nuori, ilta on vanha. ElÄmÄ on, elÄmÄ on, elÄmÄ on harha.
Hautajaiset, ykkÄset pÄÄl. Aina valmiina lähtemÄän.
EihÄn kukaan tÄnne jÄÄ... Jeesus, Kekkonen, Matti PellonpÄÄ.

MitÄ tÄÄki ny on? Sano! MitÄ tÄÄki ny on? Sano!
MitÄ tÄÄki ny on? Sano! MitÄ tÄÄki ny on? Sano!
Kun moraali ja laki on jo kahtia jaettu
ja toista vuotta ollaan niin kauan paettu.

Kun tÄÄllÄ kaikki valheisiin rakentuu, heikot aina toisiinsa takertuu.
 IkiroutasydÄn pakkases paleltuu, kun sielut on tulella valeltu.
 JÄljellÄ ei oo paljon muutakaan, ku pieni pihapiiri ja ystÄviÄ muutama.
 Ja kuka niistÄ muhun luotti?
 Kirjotin reseptit viime vuosist ja viimeinkin huomasin sen.
 Paljon paskaa tarvii, et psyyke kuolis.
 Mun kalenterist huolet pois, heei, mitÄ mulla huomenna ois?
 Jos mä oisin menny toisin, uskonu muiden moraaliin mut kaikki voitin.
 Historiansiivet joutsenen selÄs, nyky-yhteiskunta ydintalvesta herÄs.
 Ja maailman jÄtteet kerÄsin, mut kysymys ei aukee, et mist ne oli perÄsin?
 Kun liipasimest vetÄsin, kuole pressa.
 Taas lattialla lepÄsin, kun samaa toivoo elÄtin,
 et jollain tasolla muutos ois meissÄ.
 TÄÄl, tÄÄllÄ rivien vÄleissÄ. mitÄ ne kirjottaa, hÄhÄÄ.
 Haluun itteni irrottaa, kohti historiaa, jÄttÄ jÄlkeni jonnekin.
 Ei se oo onnellist, mut se on todellist.
 Meille molemmil, en sano sanojani pseudona.
 Vaik Luoja tietÄÄ, sitÄkin mä kokeilin.
 Kun oleellisin on, sano ees jotain, vai kelaa ees mahdotont.
 Ja se on kokeellista, teksti randomin heitetty, mut mun pointit ei peity.
 Ja sen mitÄ tein nyt, ei ollu vaikutuksen alasena, mä tarvin aikaa ajatella.
 Ja se on sanottu tÄÄllÄ, tÄÄllÄ-lÄlÄlÄlÄlÄ,
 se on sanottu tÄÄllÄ, tÄÄllÄ-lÄlÄlÄlÄlÄlÄ.

Lyrics submitted by Jyri Hakala.

Lyrics provided by

<https://damnllyrics.com/>